

opusdei.org

Vera in edinost, moč Cerkve v XXI. stoletju

Članek prelata Opus Dei o svetem očetu, objavljen v časopisu 'La Gaceta de los negocios'

21. Maj. 2005

19. aprila popoldan, ko je beli dim naznanil, da je bil že izbran novi papež, so ljudje – zbrani na Trgu sv. Petra – navdušeno zaploskali, in kot vemo se je podobno zgodilo tudi v drugih mestih in državah. Nihče ni

vedel, kdo je papež. Ta izraz veselja ni bil namenjen tej ali oni osebi, bil je namenjen nasledniku sv. Petra in Kristusovemu namestniku na zemlji. Še enkrat se ponavlja to, kar je pred mnogo stoletji opisal sv. Ambrož: *»Ubi Petrus, ibi Ecclesia.«* Že od tistega trenutka so se Cerkev in vsi njeni otroci veselili novega papeža. Malo manj kot uro po oznanitvi smo spoznali Benedikta XVI. in prejeli smo njegov apostolski blagoslov. Še enkrat smo občutili potrditev, da Petrov naslednik stoji ob strani vsej Cerkvi in da se Cerkev veseli njegove navzočnosti.

Po nekaj urah smo pričeli razmišljati o tem, kar smo doživeli v takšnem veselju. Kratki čas konklava – komaj 24 ur – je bil predmet neredkih komentarjev. Znotraj edine Matere Cerkve obstajajo legitimne razlike v jeziki, mnenjih, izkušnjah. Vendar jih Sveti Duh združuje, kadar se išče tistega, ki bo lahko najbolje vodil

Cerkev, da bi se soočil z izzivi, ki jih predstavlja naša doba, ter bi dinamično in kreativno nadaljeval delo predragega in nepozabnega Janeza Pavla II.

Zadnja homilija pred njegovo izvolitvijo na Petrovo mesto in prvo sporočilo Benedikta XVI., 20. aprila zjutraj, nam pomagata oblikovati celostno podobo o izzivih, s katerimi se je treba soočiti in na katere bo papež gotovo odgovarjal. Vera v Kristusa, našega Gospoda in Odrešenika, je središče, v katerega vodijo vsi izzivi našega časa in iz katerega se rodi tudi primeren odgovor. Iz te zavesti izhaja prošnja, da bi nam Gospod »dal novega pastirja po meri svojega srca, pastirja, ki bi vodil k poznavanju Kristusa, k njegovemu Srcu, k pravemu veselju«, prošnja liturgične slovesnoti, ki jo je nebo uslišalo.

Priti do »edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kritusove polnosti« (Ef 4, 13) je dolžnost, ki jo mora vsaka nova krščanska generacija izpolniti. V naših dneh je mnogo ideoloških tokov in intelektualnih modnih smernic, ki pretresajo človeka, ki se odloči hoditi po poti vere.

Preko vere odpremo naše srce božji usmiljenosti, ki odrešuje. Usmiljenost Boga je vesela potrditev, pozitivna stvarnost, ki ne prizadene nikogar in vse napolnjuje z mirom in upanjem. Vendar božje usmiljenje omejuje zlo, kakor je govoril Janez Pavel II. In »oče laži« (Jn 8, 44) se čuti prizadetega ter išče vedno nove oblike upora, da bi nas s prefinjenimi prevarami oddaljil od vere Cerkve, tako da nas prepričuje v to, da če želimo iti v korak s časom, se moramo prepustiti vetru kakršnega koli nauka (prim. Ef 4, 14). Le kdor

površinsko gleda na nekatere značilnosti naše kulture in na nemalo dogodkov naše dobe, bi mogel misliti, da je to pretirano.

Na srečo je to samo en del, katerega hrup je slišati in ki povzroča žalost, vendar je le del. Benedikt XVI. nas opominja na nekaj, kar je vsem pred očmi: »Pogreb Janeza Pavla II. je bil res izredna izkušnja, v kateri se na nek način vidi moč Boga, ki hoče preko Cerkve zediniti vse narode v eno veliko družino, preko sile resnice in ljubezni, ki združuje.«

Vsi ljudje, ki so spontano drli v Rim, tudi nekatoličani in ljudje, ki ne verujejo, ki so brez pritoževanj čakali v vrstah in prenašali neudobje zato, da bi se ganjeni poslovili od njega, ki nas je skoraj trideset let vodil na poti vere, so bili sad, ki ga zemlja velikodušno naklona tistemu, ki je na njenih tleh delal z vsemi svojimi močmi, darujoč se pred vsemi vse do

zadnjega diha. Jasen je zgled njegove svetosti, ki nas spodbuja velikodušno darovati življenje za to, da bi ponesli Kristusa po vsem svetu. »Spodbujati nas mora sveta vznemirjenost – nam je dejal takrat še kardinal Ratzinger v homiliji 18. aprila –, vzemirjenost, da bi vsem prinesli dar vere, prijateljstvo s Kristusom. V resnici smo prejeli ljubezen, prijateljstvo z Bogom zato, da bi prišlo tudi do drugih ljudi. Dobili smo vero, da bi jo predali drugim,« in z vero moramo izročati tudi našo pripravljenost na sodelovanje, s pristopom odprtega dialoga, z graditvijo resničnega družbenega razvoja, v pravičnosti, svobodi in miru.

Benedikt XVI. je načrtoval glavne programske poteze svojega pontifikata. Cerkev mora nadaljevati na svoji poti v tretjem tisočletju in razsvetljevati življenje človeštva z lučjo evangelija, ki jo je s pomočjo Svetega Duha prenesel na naš čas

Drugi vatikanski koncil, katerega izvrševanje se mora nadaljevati. Letos bo evharistija, ki je srce življenja Cerkve in izvir njenega poslanstva za oznanjevanje evangelija, stalno v središču Petrovega poslanstva, h kateremu je bil novi papež poklican. V moči evharistije moramo z učinkovitim prizadevanjem v edini resnici iskati popolno enotnost med tistimi, ki verujejo v Kristusa, spodbujati teološki dialog in napraviti konkretne korake, ki naj spodbudijo srca k edinosti. Predvsem je potrebna notranja spreobrnitev, potrební pogoj resničnega napredka na poti ekumenizma. Ne bomo varčevali z naporom, ko se trudimo spodbujati mir in dialog med kulturami, da bi se iz medsebojnega razumevanja rodili pogoji za prihodnost, ki bi bila boljša za vse. Benedikt XVI. bo nadaljeval v skrbni pozornosti Janeza Pavla II. do mladih, kajti oni so prihodnost ter

upanje Cerkve in človeštva.

Predvsem pa sveti oče pravi, da je njegova naloga to, da bi Kristusova luč svetila pred možmi in ženami tega časa, in s to zavestjo se odkrito obrne na vsakogar, tudi na tiste, ki pripadajo drugim veroizpovedim in na tiste, ki preprosto iščejo odgovor na temeljne vprašanja človeškega življenja.

Benedikt XVI. se je namenil lotiti teh nalog zaupajoč v božjo pomoč, v naše molitve in v našo zvestobo Kristusu.

V služenje svojemu visokemu poslanstvu popolnoma polaga vse darove, ki mu jih je Bog podelil.

Njegov globok teološki razum in njegova ne manj globoka pobožnost, izkušnja, ki jo je dobil v mnogih letih v službi Cerkve kot ožji sodelavec Janeza Pavla II., njegov stvarni pogled na dramo sekularizacije in relativizma, obzirnost in čut, ki ju dobro poznajo vsi, ki so ga osebno spoznali, in ki sta tako daleč od

klišēja, ki ga brezobzirno širijo nekateri. Njegova sposobnost, da prisluhne in ceni mnenja drugih, njegova širina duha, ki je spodbudila nekatere med najpomembnejšimi evropskimi intelektualci našega časa k temu, da so želeli z njim javno stopiti v dialog.

V teh prvih dneh njegovega pontifikata je večkrat pokazal na sebe, ko je govoril o krhkosti nezmožnih orodij, ki jih Gospod blagovoli uporabiti. Ljudje se čutijo nesposobni, ko se jim Bog približa, da bi jim zaupal kakšno poslanstvo. Mi, otroci Boga in Cerkve, vemo, da je sedaj ura enotnosti, katere začetek in vidni temelj je Petrov naslednik. Že od sedaj je prav, da mu vsi izkažemo ljubeznivo predanost in hvaležnost za skrb pri izvrševanju vesoljnega poslanstva, ki se zdaj začneja. Osebnost velikokrat ponavljam, in prav tako svetujem tudi drugim, kratko molitev, ki sem jo tolikokrat

slišal iz ust svetega Jožefmarija
Escrivája »*Omnes cum Petro ad Iesum
per Mariam*«.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/vera-in-
edinost-moc-cerkve-v-xxi-stoletju/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/vera-in-edinost-moc-cerkve-v-xxi-stoletju/) (5.
Avg. 2025)